

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ

Της ANPY ΓΚΡΕΒΙΛ

Άργά άργά και άσκοπα περπατούσεν ό ζωγράφος Μαυρίκιος μέσα στο πυκνόφυλλο δάσος. Σταμάτησεν ή βροχή' άλλ' από φύλλο σε φύλλο κυλούσαν ή σταλαγματιές και άκούγονταν έλαφρά σαν τον ήχο της βρουσούλας που ζοντευει να στερέψη και στάζει μέσα στη μωγογεμισμένη δεξαμενή. Από βαθειά ό σκοτεινιασμένος δρόμος άπλώνονταν και τελείωνε σε νοτιομένο και βαθυπρόσινο άνοιγμα. Τί γλυκειά και διαλεχτή πρασινάδα!

Ό Μαυρίκιος άγαπούσε τό βασίλεμα της ημέρας, ύστερ' από τη βροχή, όταν ό ήλιος δέν φαίνεται, κι' ένα σταχτερό χρώμα, άγκαλιάζει κάθε άντιζέμενο, και θολώνει κι' άπαλαίνει τις γραμμές του. Προχωρούσεν ήσυχα κι' από στιγμή σε στιγμή και από μια νέα όμορφα ξανόγονταν 'στά μάτια του, κι' ένοιωθε τον έαυτο του όλον γεμάτον από την άγάπη και τό θαυμασμό της φύσεως.

Έφθισεν έτσι στο άνοιγμα, και κούταζε τριγύρω του : Τό χορτάρι πράσινο έλαμπε. Τά φυλλαράκια των χαμοδενδρών έγυάλιζαν πλυμένα από τό νερό. Έσταμάτησε για να ιδή καλύτερα, για να νοιώση καλύτερα, για να χορτάσει τό νοτιομένο δάσος που έτσι βαθειά-βαθειά ίσκιωμένο άφίνει πειό ζωηρή και, πώς να τό ειπώ, πειό άνθρωπινη έντύπωση, παρά όταν άπλώνεται ήλιοφόρτιστο, και δείχνεται στην ημέρα με όλη του τη μεγαλοπρέπεια.

Μεσ' από τό λεπτοκοιμημένο χαμοκλαδά φαίνεται τώρα ένα μικροκοιμημένο και γοργοκίνητο κοριμί. Μ' έλαφρό βήμα σιμώνει, χωρίς να ιδή τον Μαυρίαιο που κούταζε άκίνητος γύρω του. Δυό βήματα μακριά του τον βλέπει ξαφνικά ή λυγερή και ξαφνιάζεται κι' από τό δειμάτι που κρατά στο κεφάλι της πέφτουν μερικά κλαδάκια.

— Μ' έτρόμαξες, λέει και χαμογελά, και τά μεγάλα της μαύρα μάτια λάμπουν γελαστά κάτω άπ' τά ξανθά μαλλιά της.

Την έκούταζε άφωνος. Η χαριτωμένη κόρη με τό χαρούμενο πρόσωπο, τό δάσος με τά χρώματά του, έσυμφορούσαν άρμονικώτατα, και την άρμονία τους δέν μπορούσαν να ειπουνε τά λόγια.

— Στάσου αυτό, της λέει, θέλω να κάμω την εικόνα σου.

Η κόρη έκαμε να σιάξη τά μαλλιά που σκέπαζαν τό μέτωπό της, αλλά μ'ένα γνήψιμο την έμπεδωσε.

— Στάσου όπως είσαι.

— Εκάθισε σε μία πέτρα, και γρήγορα γρήγορα έπηρε τό σχέδιο και τά χαρακτηριστικά της κόρης.

Ήταν χωριατοπούλα, αλλά λεπτή και λιγνόφυλη, όπως είναι τά κοριτσάκια, προτού να γεμισουν και ν' άνοιξουν ολανθιόμενα. Τά μάτια της, γυναικάς μάτια και τό χαμογέλο της, χαμογέλο παιδιού.

— Πόσον χρονών είσαι ; ρώτησεν ό ζωγράφος. — Σήμω είμαι πέντε χρονών.

— Σε λίγο θα κλείσω τά δεκαπέντε.

— Πότε κι' όλα ! Σε είχα ιδή πολύ μικρούλα, είνε τώρα τρία χρονία.

— Ήμουν πολύ μικρούλα, λέγει γελώντας, — άφαι, δυνατό κι' έλευθερο γέλο — αλλά μεγάλωσα γοργά, και του άι Γιαννιου θάχω άγαπητικό.

— Γιατί του άι Γιαννιού ; κι' εσταμάτησε για να την κούταξη.

— Γιατί τότε μου χρειάζεται' ένας να χορέψω μαζί του γύρω 'στη φωτιά.

Την κούταξε ! Έκεινο τό καθαίο μέτωπο, τάδολα μάτια, τό παιδιάτικο στόμα ήταν γραφτό να τά χαρή ένας χονδρός χωριάτης ! Ό Μαυρίκιος ένοιωθε βαθειά στην καρδιά του τά κεντημάτα της ζήλιας.

— Με θέλεις γι' άγαπητικό σου ; της λέγει ξαναρχίζοντας τό ζωγράφημα.

— Μπιά ! του λόγου σου είσαι κύριος. Εγώ είμαι χωριατοπούλα' τά τιμα κοριτσιά δεν άκούν τά λόγια των κυριών.

Ό νέος δέν ειπε τίποτε.

— Δέν βλέπω παιδί' θέλεις να γυρίσης άθριο στο ίδιο μέρος, ό λίγο γοηγώτερο ; την ρώτησε σε λίγο.

— Για την εικόνα μου ;

— Βέβαια.

— Θα ξαναγυρίσω. Καλή νύχτα, κύριε.

Έφορτώθηκε τό δειμάτι κι' έφυγε, κι' άφανίστηκε μεσ' στο παιχνίδι κάτω από τό φύλλο που έπλεκαν οι καστανιές.

Ό Μαυρίκιος γύρισε στο σπίτι του κι' όλο συλλογίζονταν την ξανθόμαλλη λυγερή. Πολλές φορές την είχε ιδει, αλλά πάντα την έβλεπε σαν καλλιτέχνης. Και τώρα... τώρα ένοιωθε πως την έβλεπε με τά μάτια της Ζηλιάρας της άγάλης. Άτελείωτη του φάνηκε ή νύχτα κι' άπέραντη κι' ή άλλη 'μέρα και πριν έρθ' ή ώρα, βρισκότανε 'στο δάσος, στο ίδιο μέρος.

Κι' άρχισε μόνος να δουλεύη τη ζωγραφιά του, κι' όταν έφθασεν ή κόρη, κάπως άργά—ήξερε λιγάκι κι' από νάξια—κι' όταν άντίκρισε την εικόνα τά έχασε.

— Εγώ είμαι αυτή ; λέει. Μου τη δίνεις ;

— Όχι. Άλλά θα σου κάμω μιά άλλη μικρούλα, έπίτηδες για σενα.

— Ήκι' αυτήν έδώ τι θα την κάνης ;

— Αθή θα πάη 'στο Παρίσι, θα βαλθή σε μιά μεγάλη κορνίζα, θα κρεμαστή 'σ' ένα όμορφο σαλόνι, κι' όλος ό κόσμος θα μαζώνεται να τη βλέπη.

— Α ! ξέρω' την έχεις για την Έκθεση.

— Πώς τό ξέρεις ;

— Από μερικους ζωγράφους που έρχονται και κάθονται 'στο χοριό μας και μās λένε πως δουλεύουν για την έκθεση. Άλλά κανείς άπ' αυτούς ποτέ δε μούκαμε την εικόνα μου.

Γλυκά γλυκά χαμήλωνε ή 'μέρα. Όπως και χθές ό Μαυρίκιος ξαναήθε τά γλυκά και λεπτά χρώματα που τον έμάγευαν, και μ' όλη του την καρδιά έπροχωρούσε κι' εστόλιζε μ' αυτά και συμπλήρωνε τη χαριτωμένη την εικόνα του.

Πολλές φορές άκόμα την ξαναείδε τη χωριατοπούλα, άκόμα και στο έργοστηρι του.

Έβράλθηκε να την κάνει άριστούγγημα την εικόνα. Ήταν ζωγράφος ξακουστός, δέν είχε πλέον άνάγκη από όνομα, και όμως ήταν βέβαιος πως μιά τέτοια εικόνα θα ύψωνε τη φήμη του 'στα μεσογάνια.

Και την έτελείωσε κι' έμειν' ευχαριστημένος από τό έργο του, κι' ήθελε ό χειμώνας, κι' έμεινε έρωτευμένος με τό πρωτότυπο, με τη μικρή χωριατοπούλα.

Την άγαπούσε, και δέν ήθελε να της τό ειπή, και δέν του έρχονταν να μαράνη τό λουλούδι που δέν μπορούσε να τό κάμη ταίρι του. Άλλά την άγαπούσε, κι' έβασανίζονταν, μόλις έσυλλογίζονταν τό χωρισμό. Ή μικρούλα δέν είχε κανένα χάρισμα από κείνα που κάνουν ευτυχιωμένη τη ζωή. Ούτε τό βαθύ αίσθημα, ούτε την άφοσίωση που κάνει όλα να τά λησιμονούμ' έμπρός της, ούτε τό πάθος που κάνει όλα να τά συγχωρούμε. Δροσάτο άγριολούλουδο, χωρίς μεγάλη προκοπή, χωρίς μεγάλη ελαττώματα. Ό Μαυρίκιος έγνώριζε πως δέν μπορούσε να την κάμη 'δική του, όμως έλάτρειε τό γραμμένο κοριμί της, που τό σκέπαζαν σεμνά ή δίπλες τό φορέματος, χωρίς να τό σφίγγουν, να τό χαλούν. Άγαπούσε τά μεγάλα της μάτια, τό γελαστό της στόμα, τά ξανθά της μαλλιά, που ποτέ δέν τά εσταίε, τό μαυδιλάκι της λοξά κομποδεμένο επάνω 'ς τό στήθος, όλα τ' άγαπούσε, και γι' αυτό με τόση λύπη έφυγε. Πάντα κανείς πονει που φεύγει, από 'κει, που δέν ελπίζει να ξαναγυρίση. Τι κρίμα ν' άφίνης πίσω ένα κομμάτι από τη ζωή σου, από τη ζωή που θα χαθή χωρίς ν' άφιση σμαδά !

Έφυγε κι' έπηρε μαζί την εικόνα του, και μπροστά της έπέρασε τις καλύτερες ώρες του χειμώνα, κι' όλο την έσυγύριζε κι' όλο την ώμόρφαινε.

Την εθαύμασαν την εικόνα. Οι κριτικοί έκηρυξαν έγθουσιασμένοι ότι τέτοια πρόσωπα δέν εύρίσκονται 'στη γη, και μόνο τά γεννούν τά κεφάλια των ποιητών και των ζωγράφων ή φαντασιές. Ό Μαυρίκιος τ' άκουε και χαμογελούσε και σε κανένα δέν έλεγε τό μυστικό του.

Τού έπρόσφεραν σημαντικά ποσά για να την αγοράσουν. Πρώτη φορά θα πουλούσε ζωγραφιά του τόσο άκριβιά. Άλλά δέν έβλεπε να την πουλήση' δέν άφησε ούτε να πάρουν άντίγραφα. Άφου αυτός από όλη εκείνη την έμμορφοιά μόνον την εικόνα της έξουσιαζεν, έννουσε να την έξουσιάζη μόνος του.

Με τό φθινόπωρο ξαναγύρισε στο χωριό. Άπό τον καιρό που την ζωγράφιζε, δυό φορές έγύρισε ό 'Αι Γιάννης και δυό φορές τριγύρω στις φωτιές που έχορευαν άντίγραφοι. Κ' έτρεχαν ό νους του στη νιά και θλιβερά χαμογελούσε όταν συλλογίζονταν ποιό τάχα παλληκάρι να τη διάλεγε για ταίρι της στο χορό.

Μόλις έφθασε, ή πρώτη του φροντίδα ήταν να πάη στο δάσος να χαθή στις καστανιές, να φέρη γύρω τό μακρυνό μονοπάτι. Έβρασίλευσε ό ήλιος, αλλά τό δάσος δέν έμυρίζε, σαν τότε. Κε-χρηματιένες άχτινες τό περνούσαν, έτρεμαν άπάγου στα φύλλα, κι' έπαιζαν κάτω στα πόδια του.

Με τη μνησνιά των ξηρών φύλλων ένα πλήθος άγαμνήσιες, λύπες και πίκρες τον έστένευσαν και τον έφεραν σαν άπελπισμένο. Έφθασε στο άνοιγμα του δάσους κι' εκάθησε στην ίδια θέα που έδώ και δεκαοχτώ μήνες έσχεδιάσε την εικόνα που είχε μεγαλώσει

Μου χρειάζεται να χορέψω μαζί του

ΤΑ ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στη συνοικία Ψυρρή ένα τρυφερό ανδρόγυνο είχαν έρθει στά χέρια και δέρονταν. Ένας παππας που παρακολουθεί την σκηνή παρακαλείται υπό των γειτόνων να χωρίση τους διαπληκτιζομένους. Άλλ' ό σεβάσιμος πατήρ δέν έννοει να ταραχθή.—Δέν ηξέυρετε, άπαντά, ότι τό Εύαγγέλιον λέγει : «Ούς ό Θεός συνέξευεν έν άνθρωπος μή χωρίζετο» !

Ο κατηγορούμενος είνε κοιτάς.

Πρόεδρος.— Καί που έστηρίζεσο, κατηγορούμενε, όταν προ-βέβαλλες την τιμήν του ζ. Μ.

— Στά δεκανίκια μου, Κύριε Πρόεδρε !...

Η κυρία πρὸς τὴν ἀπεχθέρην.

- Λοιπόν, Σοφία, πάλι καινούργιο φόρεμα έκαμες ;
— Μάλιστα, κυρία' μά και σεις έκάματε καινούργιο.
— Ναί, μου τό έκαμε ό άντρας μου.
— Μά και τό δικό μου μου τό έκανε.... ό άντρας σας !...

Μεταξὺ δύο λωποδυνῶν.

— Τι ; σέ άθώωσε τό δικαστήριο ;
— Βέβαια. Ό δικηγόρος με υπερασπίσθηκε τόσο καλά, που.... τί νά σου πώ, αίσθάνομαι τύφιν συνειδήσεως γιατί του πήρα τό δαχτυλίδι του τή στιγμή που μου άωκε τό χέρι για νά χωρισθούμε !

Πρὸ τοῦ κλωβοῦ τοῦ λέοντος εἰς τὸ θηριοτροφεῖο.

Ἡ δὺ ζυγος πρὸς τὸν σύζυγο :

- Τί θάλεγε, άντρα μου, άν έξαφνα βγαίνε τό λιοντάρι και μ' άρπαζε στά δόντια του ;
— Θά τοῦλεγα : «Κ α λ η ῥ ο ς ε ι !»

Ο Κατεψυγμένος

τόσο τή φήμη του. Κ. μ. τοῦ εφάινοτα. πὸς τὸν έγελοῦσε κ' ή κρύα πέτρα για τὰ βάσα ά του !

— Μιά χωριατοπούλα, σκεφτόταν. Θά μ' άγαποῦσε, φτάνει να ήθελα. Κι άλλες άγάπησαν ζωγράφους και τούς άκολούθησαν στό Παρίσι, κ' έπειτα χάθηκαν μέσα στη μεγάλη χώρα, χωρίς να άλυσσοδέσουν εκείνους που τούς έμαθαν τί θά ειπή τέχνη και τί θά ειπή ζωή... Άνόητος όποιος θυσιάζει σε όνειρα τάληθινα άγαθά του κόσμου τούτου : τήν άγάλη, τή δόξα, τά πλούτη !

Έκει που τὸν έπαιρνε τέτοιο καρίπιο, να και εξαγναντεύει τήν κόρη, τήν παλιά του άγάλη. Είχε μεγαλώσει, έγινε σωστή γυναίκα. Δέν ήτο μόνη της : ένα χωριατόπουλο στό πλευρό της τήν έκρατούσεν από τό μικρό δάχτυλο. Όμορφος λεβέντης : άλήθεια, γερός, καλοθρεμμένος, και καλοντυμένος για χωριάτης. Έγερνε και τό μέρος της κι' από καιρό σε καιρό εσφουγγίζε με τὰ χείλη του τό δακρυβρεγμένο μάγουλό της.

Μόλις είδαν τό Μαυρίκιο, έσταμάτησαν, και τὰ έχασαν.

— Νά για ποιόν δε μου βάσταζε να πειράζω τό λυλοῦδι, έστοχάσθηκε.

Κ' έλεεινολογούσε τήν άνοησία του. Έξαφνα ή κόρη του μιλεί με φωνή πνευμένη από τὰ δάκρυα :

— Κύριε, δέν μ'αξ άρίθουν να στεφανωθούμε ! Έγώ είμαι φτωχή, αυτός κάτι έχει, αλλά ή μητέρα του δε με θέλει, και τὸν φοβερύει πὸς θά τὸν καιρή άποπαιδο.

— Καί του λ'γρου σου, είπε με ειρωνία ό Μαυρίκιος, δέν θέλεις να γίνης άποπαιδο.

— Θεός φυλάξη ! άποκρίθηκε ό άγαπητικός. Πῶς θά ζήσουμε !

— Πολύ σωστά ! σ'αξ λυλοῦδε, καθμένα παιδιά.

Έστράβησαν τό δρόμο τους. Ό Μαυρίκιος βρέθηκε μόνος, εκράτησε με τὰ χέρια του κεφάλι, κ' έμεινε συλλογισμένος για πολλή ώρα.

Έπέταξε τό όνειρο. Από τή γοργόκινητη λυγερή τίποτε δέν είχαν άπομείνει σ' εκείνη τή χωριάτισσα, που κι' άν ήταν έμμορρη εκόντευε να γίνη μία πρόστυχη γυναίκα σαν τις άλλες.

— Έτσι χάνονται τὰ όνειρά μας ! είπε κι' εσρκώθηκε' τό μόνο που δέν χάνεται είνε να κάνουμε καμιά φορά τό καλό.

Τό ίδιο βράδυ έγραψε στο Παρίσι και ύστερ' από λίγες μέρες παρουσιάστηκε στο σπίτι της χωριατοπούλας.

— Έπούλησα τήν εικόνα σου, της λέγει μπροστά στη μητέρα της, που τὸν άκουεν άλαλη. Μου τήν έπλήρωσαν πολύ άκριβά, με βίος δόλοκληρο. Σου τό φέρνω, δικό σου είνε, για να πάρης εκείνον π' άγαπάς.

Henry Greville

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Μέσ' εἰς τὴ βροχὴ τῆς ἀνοιξῆς ἂν κάποιε τυχαίη
ὁ ἥλιος ἂπ' τὰ σύννεφα γιά μιὰ στιγμή τὴ βγαίη,
ἐνθ' θυμῶνε ὁ οὐρανὸς και βρέξει βρέξει ἀκόμα,
ὁ ἥλιος χύνει με χαρὰ τ' ὀλόγρονό του γῶμα
καὶ τὴν κλαυιάδα τῆ βροχῆ ὀλόγρονος τὴν βάφει
'ὄαν νὰ γεννᾷ τὸ σύννεφο ἀναλυτὸ χροσάφι...
"Ἐτα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ξενιτείᾳ ποῦ μένω μακριὰ σου
κλαίγ' ὅπως κλαίει τὸ σύννεφο και κάποιε φαντάσου,
ἐκεῖ ποῦ γράφο και παιγοῦν λόγια γλυκὰ ἂπ' τ' αὐτὶ μου
τὰ δάκρυα ἂπ' τὰ μάτια σου κλοῦνε εἰς τὸ χαρτί μου.
Μὰ ξάφνω μέσα εἰς τὴν καρδιά προβάλλ' ψεύτηρα εἰλιπὰ
καὶ χύνει ἀπὸ τὰ μάτια σου ὀλόγρονος ἄχρδα
καὶ γίνονται τὰ δάκρυα κ' οἱ στίχοι γροσσομῆνοι...
ὅπως χροσάφει ἡ βροχὴ ὅταν ὁ ἥλιος βγαίη.

II

Θέλεις νὰ ξέωης πὸς ποῦδ' ἐδῶ στα ξένα ποιημιά ;
"Οἱ καινούργιοι κι' ἂν ἴδω εὐκρίνε θυμοῦμαι
μέσ' εἰς τὸν ἀπθῶν τις μωροδιές, εἰς τῆς μουαίης τὸς ἦχους,
μέσ' εἰς τις εἰκόνας τοῦ Βίν-Α'κ, μέσ' εἰς τὸ Κολλεε τὸς στίχους,
μέσ' εἰς τὰ μεγάλα ἀγύλιματα, μέσ' εἰς τὰ τριανὰ παλάτια
θαροῦ πὸς βλέπω, ἀγάλη μου, τὰ φοιτῆρα σου μίτι...
Κάποιε τρέχω μογαζὸς σὲ πικριωμένα δάση
ποῦ ἔχω ν' με δέντρο ἀτέλειοτα τὸν οἶνον σκεπάζει
κ' ἡ γλοή καταπράσνη, πικρὸ τὸ ροζιτοράκι
'μοιάζει γ α λ ι ὅπου λητὴ χροσούμμος κορμάκι.
Μὰ ἐνθ' θαυμάζω ὀλόγρονος, κ' ἐνθ' ξεριμῶνα μόνος
ξαναγεννέται μέσα μου ὁ περασμένος πόνος,
ὅπου μου φέρνει τὸ παλὸ ἐκείνο καρδιοχτύπι.
"Αχ ! μέσ' εἰς τις τόσες ὀμομορφῆς ἡ ὀμομορφὴ σου λείπει !

III

Ξένος σὲ γῶμα μακρονή, χωρίς γροστό κανένη,
ξένα τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ και τὰ λουλοῦδια ξένα,
ξένο τ' ἀγέρι ποῦ φυσᾷ κι' ἂπ' τὰ κλαδιά διαβαίνει,
ξένα τὰ λόγια ποῦ μιλῶ κ' ἡ κάμαρά μου ξένη,
ξένα τὰ γέλια ψεύτικα εἰς τὸν ξένο μου τὸν πόθο,
ξένη κι' ἡγε-τις ἡ χαρὰ ποῦ μακριὰ μου τοῦ ῶθου'
καὶ μοσὰ τὰ δάκρυα ὅπου σποροῦ για ὄσα
αὐτὰ δέν εἰνε ψεύτικα, αὐτὰ δέν εἰνε ξένη.

IV

Τ' ἀγομοπο φθινόπωρο σίχρει τὰ φύλλα κάτω
κι' ἀπὸ ξηρὰ χαμῶλια τὸ γῶμα εἰνε γεμάτο,
ὅπως εἰς τὰ στήθη μου ἡ καρδιά μέσ' εἰς τις καρδιές τις ξένες
εἰνε γεμάτη ἀπὸ χαρὸς κ' ἐλπίδες μαρομῆνας...
Πετοῦν εἰς τὸν δένδρον τὰ κλαδιά ἄγα πουλιάκι μί.α.
"Ἐδῶκε τὸ φθινόπωρο ψυχρὸ 'ὄαν τὸ χειμῶνα
κι' ἂν ἔβγη ὁ ἥλιος μιὰ στιγμή τὸν κρῆνει ὀμίγη τόση
ὅπου μ'πορεῖς νὰ τὸ ἴδης χωρίς να σὲ θαυμάσῃ,
γιατὶ θοῶ.εἰ ἡ καιζιμιά τῆ φλογοῦ τὸν ἀκίτι.
"Ἄγα λουλοῦδια μογαζά, ὅπως γλωιά κ' ἐκεῖνα,
'ὄαν νὰ τὸ ποῦθουν ὅτι ζοῦν τὴν ὕστερή τους μέση.
Τις περὶ γλυκὲς τὸς μωροδιές σποραίζον εἰς τὸν ἀγέρι,
κ' ἡ πεταλοῦδα ἡ χροσδοτὴ τρέχει κι' αὐτὴ σμά τὸν
νὰ κλείση τὰ ματάκια τὸν εἰς τὸ ψυρομάμημά τὸν,
νὰ πάση ἀπὸ τὰ χείλη τὸν τὸ τελευταίο μελί...
Κ' ἐγὼ ποῦ μόνος μου γροσῶ—γιατ' ἔτα ἡ μοῦρα θέλει—
ροῦθῶ μιὰ λήπη ἀγνώστη μέσ' εἰς τὴν καρδιά κορμικῆ
μιὰ λήπη ὅπου δέν 'μιλεῖ, μιὰ λήπη ποῦ σποπαίει,
μιὰ λήπη δίχως ἄφορη, δίχως κανεὶς νὰ φταιῇ...
Οἱ στίχοι τοῦτο ποῦγραμα μὴν εἰν' οἱ τελευταίοι ;

† Ιωάννης Πολέμης

